

## ФОРМУВАННЯ НАВИЧОК ПЕРЕКЛАДУ МЕДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ЛАТИНСЬКОГО ТА ГРЕЦЬКОГО ПОХОДЖЕННЯ В ПРОЦЕСІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ

**Ворона І. І.**

кандидат філологічних наук, доцент,  
доцент кафедри іноземних мов  
Тернопільського національного медичного університету  
імені І. Я. Горбачевського МОЗ України  
ORCID ID: 0009-0005-0983-3425

**Паласюк Г. Б.**

кандидат філософських наук, доцент,  
доцент кафедри іноземних мов  
Тернопільського національного медичного університету  
імені І. Я. Горбачевського МОЗ України  
ORCID ID: 0000-0002-0754-6394

У статті розглянуто педагогічні засади формування навичок перекладу медичної термінології латинського та грецького походження в процесі професійної підготовки здобувачів вищої медичної освіти. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю підготовки фахівців, здатних працювати з міжнародною медичною літературою, нормативною документацією, клінічними протоколами й сучасними науковими джерелами, що потребує сформованих умінь адекватно розуміти й перекладати спеціальну термінологію. Обґрунтовано педагогічні засади формування навичок перекладу медичної термінології латинського та грецького походження, визначено роль етимологічного й структурно-семантичного аналізу в розвитку перекладацьких умінь і термінологічної компетентності здобувачів вищої освіти. Проаналізовано історичні передумови становлення греко-латинської медичної терміносистеми, особливості функціонування латинських і давньогрецьких терміноелементів у сучасній анатомічній і клінічній номенклатурі, а також їх значення для правильного розуміння й перекладу спеціалізованих текстів. Доведено, що ефективне формування навичок перекладу медичної термінології ґрунтується на усвідомленому засвоєнні етимології, словотвірної структури, семантики й орфографічних особливостей термінів. Обґрунтовано доцільність використання етимологічного й структурно-семантичного аналізу як важливих методичних засобів навчання, що сприяють розвитку перекладацьких умінь, формуванню термінологічної компетентності, професійного мислення та готовності майбутніх фахівців до роботи з міжнародною медичною інформацією. Зазначено, що практичне значення дослідження полягає в можливості використання його результатів під час викладання латинської мови та медичної термінології в закладах вищої медичної освіти, а також у процесі формування професійної, термінологічної й перекладацької компетентності майбутніх фахівців медичної галузі.

**Ключові слова:** медична термінологія, латинська мова, давньогрецька мова, навички перекладу, термінологічна компетентність, професійна підготовка, методика навчання, структурно-семантичний аналіз, етимологічний аналіз, здобувачі вищої освіти, професійна компетентність перекладача.

### Vorona I. I., Palasiuk H. B. Development of translation skills for professional terminology of Latin and Greek origin in the training of students in medical institutions of higher education

The article analyses the pedagogical foundations of developing translation skills for medical terminology of Latin and Greek origin in the training of students of higher medical education institutions. The relevance of the study is determined by the need to train specialists capable of working with international medical literature, regulatory documentation, clinical protocols and contemporary scientific sources. This activity requires well-developed skills in the accurate interpretation and translation of professional terminology. The pedagogical foundations of developing translation skills for medical terminology of Latin and Greek origin

*have been substantiated, and the role of etymological and structural-semantic analysis in the development of students' translation skills and terminological competence has been determined. The historical prerequisites for the formation of the medical terminology system based on Greek and Latin elements, the specific features of the functioning of Latin and Ancient Greek terminological elements in modern anatomical and clinical nomenclature, and their significance for the correct understanding and translation of specialised texts have been analysed. The study demonstrates that effective development of translation skills for medical terminology is based on a comprehensive understanding of the etymology, word-formation structure, semantics and orthographic features of terms. The expediency of using etymological and structural-semantic analysis as important methodological teaching tools has been substantiated. The application of etymological and structural-semantic analysis contributes to the development of translation skills, terminological competence, professional thinking and the readiness of future specialists to work with international medical information. The results of the study can be applied in the teaching of Latin and medical terminology in institutions of higher medical education, as well as in the development of professional, terminological and translation competence of future specialists in the medical field.*

**Keywords:** medical terminology; Latin language; Ancient Greek language; translation skills; terminological competence; professional training; structural-semantic analysis; etymological analysis; students of higher medical education; professional competence.

**Вступ.** У сучасній системі вищої медичної освіти особливого значення набуває формування професійної іншомовної та термінологічної компетентності майбутніх фахівців. Однією з її важливих складників є формування навичок перекладу медичної термінології, що забезпечує правильне розуміння міжнародної медичної номенклатури, роботу з англійськими науковими джерелами й ефективну професійну комунікацію. Саме тому викладання латинської мови має бути спрямоване не лише на засвоєння термінів, а й на розвиток умінь аналізувати їхню структуру, етимологію та свідомо добирати перекладацькі відповідники. Стрімкий розвиток медичної науки, активізація міжнародної співпраці значно підвищують вимоги до формування термінологічної компетентності працівників медичної сфери та якості перекладу медичних текстів. Від правильного розуміння спеціальної термінології залежить не лише точність передачі інформації, а й ефективність професійної комунікації між лікарями, провізорами, науковцями та перекладачами. Особливість сучасної медичної термінології полягає в тому, що її основу становлять дві класичні мови – давньогрецька та латинська, які стали універсальним засобом номінації медичних понять і сформували основу міжнародної професійної комунікації [6]. Попри те що латинська мова уже давно перестала бути мовою повсякденного спілкування, вона й сьогодні виконує функцію тезауруса для формування анатомічної номенклатури, фар-

мацевтичної термінології та медичної документації. Давньогрецька ж мова залишається основним джерелом клінічної, діагностичної, патологічної та терапевтичної термінології, оскільки саме її корені, префікси й суфікси використовуються для творення нових спеціальних найменувань. Така історично сформована взаємодія двох класичних мов зумовила білінгвальний характер сучасної медичної термінології, тому для правильного перекладу спеціалізованих текстів потрібно встановити походження терміна, проаналізувати його структуру, визначити значення окремих терміноелементів. Саме тому етимологічний аналіз термінів розглядається як важливий інструмент професійної діяльності перекладача текстів медичного характеру.

Сучасні працівники медичної сфери й перекладачі медичних текстів працюють не лише з анатомічними назвами чи клінічними діагнозами, а й із міжнародними класифікаціями хвороб, науковими статтями, протоколами лікування, інструкціями до лікарських засобів, результатами клінічних досліджень. У таких текстах точність перекладу кожного терміна дуже важлива, адже навіть незначне зміщення семантики може призвести до неправильного розуміння інформації. Особливої актуальності проблема набуває у зв'язку з підготовкою майбутніх перекладачів і працівників медичної сфери. Професійна компетентність сучасного фахівця повинна охоплювати не лише знання медичної термінології, а й розуміння словотвірних моделей латинського та давньогрець-

кого походження, що робить дослідження актуальним.

Значний внесок у вивчення медичної термінології, історії її становлення й сучасного функціонування зробили Л. Симоненко, Т. Панько, Л. Кислюк, І. Кочан та інші науковці. У їхніх працях висвітлено особливості формування терміносистем, принципи стандартизації медичної номенклатури, роль латинської мови в професійній підготовці медичних працівників, а також проблеми унормування спеціальної лексики. У працях А. Бодмана, С. Вострової, В. Калашника, І. Корнейко, М. Пилипенко, О. Снежик, Ю. Бондара, І. Корунець та ін. аналізуються способи відтворення термінологічних одиниць, особливості перекладу міжнародних медичних документів, а також структурно-семантичні характеристики спеціальної лексики. Попри значну кількість наукових праць, присвячених медичній термінології, проблемам її перекладу й функціонування, недостатньо уваги приділяється саме методичним аспектам формування навичок перекладу латинської та грецької медичної термінології в процесі професійної підготовки здобувачів вищої освіти. Це зумовлює необхідність пошуку ефективних педагогічних підходів, які поєднують вивчення етимології, словотвірного аналізу й особливостей перекладу медичних термінів і забезпечують їх свідоме засвоєння в освітньому процесі.

**Метою статті** є обґрунтувати педагогічні засади формування навичок перекладу медичної термінології латинського та грецького походження в здобувачів вищої медичної освіти, визначити роль етимологічного та структурно-семантичного аналізу в розвитку перекладацьких умінь і термінологічної компетентності майбутніх фахівців медичної галузі.

**Методи та методики дослідження.** Методологічну основу дослідження становлять описовий, етимологічний, порівняльно-історичний, структурно-семантичний і компонентний методи, що дали змогу проаналізувати походження, семантику й особливості перекладу медичних термінів латинського та грецького походження.

**Результати.** Медична термінологія належить до найдавніших і найрозвиненіших

терміносистем сучасної науки. Її становлення охоплює понад дві тисячі років і нерозривно пов'язане з розвитком античної медицини. Медична термінологія формувалася не в межах однієї мови, а під впливом двох класичних мов – давньогрецької та латинської, які заклали фундамент міжнародної медичної лексики, визначили принципи номінації більшості анатомічних структур, патологічних процесів і методів лікування. Саме тому вважаємо за доцільне говорити саме про греко-латинську медичну термінологію, оскільки терміни в цих двох мовах тісно перепліталися протягом усієї історії медицини.

Перші систематизовані медичні знання виникли в Давній Греції. Уже в V–IV ст. до н. е. у працях Гіппократа, зокрема у «Corpus Hippocraticum», було закладено основи медичної термінології, що описувала анатомічні структури, фізіологічні процеси та клінічні прояви захворювань. Надалі ці знання суттєво розвинули представники Александрійської медичної школи, а особливо Клавдій Гален, праці якого протягом багатьох століть залишалися авторитетним джерелом для лікарів Європи. Саме в цей період сформувався значний пласт грецької медичної лексики, який зберігся донині.

Латинський етап розвитку медичної термінології закономірно продовжив традиції, сформовані в давньогрецькій медичній школі. Саме тому в наукових дослідженнях, присвячених історії медичної термінології, грецький і латинський періоди нерідко розглядають як взаємопов'язані етапи становлення єдиної класичної терміносистеми. Засвоївши значний обсяг наукових знань античної Греції, латинська мова стала основним засобом їх поширення та подальшого розвитку в європейському науковому просторі. Найінтенсивніше формування й упорядкування медичної термінології відбувалося саме в період домінування латинської мови як універсального засобу наукової комунікації. Важливу роль у цьому процесі відіграла перекладацька діяльність римських учених, спрямована на адаптацію давньогрецької медичної спадщини до латинськомовного наукового середовища. Показовим у цьому контексті є внесок давньоримського вченого Корнелія Цельса. Пра-

цюючи над латинськомовними медичними текстами, він зіткнувся з проблемою відсутності латинських відповідників для значної кількості давньогрецьких медичних термінів. Одним із шляхів її розв'язання стало збереження змісту й основи грецьких найменувань із їхньою одночасною фонетичною та граматичною адаптацією до норм латинської мови. Такий підхід започаткував традицію латинізації грецьких медичних термінів, яка впродовж наступних століть стала одним із провідних способів поповнення медичної термінології. Багато грецьких медичних термінів повністю латинізувалися, наприклад, *arteria* – *артерія*, *therapia* – *лікування*; але деякі з них зберегли грецьке закінчення, наприклад, *syncope* – *непритомність*, *aspe* – *вугор*, *ascites* – *асцит*, *черевна водянка*, *diabetes* – *діабет*, *ganglion* – *нервовий вузол*.

У часи Середньовіччя латинська мова остаточно закріпилася як універсальна мова європейської науки й освіти. Латиною писали наукові трактати, проводилося навчання в університетах, укладалися перші фармакопеї та медичні словники. Використання латини забезпечувало взаєморозуміння між лікарями різних країн, незалежно від їхньої рідної мови, що сприяло стандартизації медичної комунікації. Завдяки цьому латинська мова поступово стала мовою міжнародної анатомічної номенклатури, гістологічної та значною мірою фармацевтичної термінології, зберігши цей статус до сьогодні. Саме тому анатомічні атласи, міжнародні номенклатури й більшість офіційних медичних класифікацій зберігають латинськомовні найменування як міжнародний стандарт. Наприклад, такі анатомічні назви, як *os frontale*, *musculus biceps brachii*, *vena cava inferior*, *ligamentum cruciatum anterius*, функціонують у міжнародній практиці без істотних змін.

Формування клінічної термінології відбувалося за дещо іншими закономірностями. З появою нових методів діагностики, відкриттям невідомих раніше захворювань і необхідністю називати нові патологічні стани виявилось, що давньогрецька мова має надзвичайно продуктивний словотвірний потенціал. Саме її корені, префікси й суфікси дали змогу створювати складні терміни, які досить

точно передавали локалізацію патологічного процесу, його характер, причину або клінічні прояви. Такі терміноелементи легко поєднувалися між собою, утворюючи нові найменування без утрати семантичної прозорості. Так, терміни-композиції *cardiomyopathia*, *osteoporosis*, *gastroscoopia*, *hepatomegalia*, *nephrectomia*, *polyneuropathia*, *hyperglycaemia*, *tachycardia* складаються з грецьких терміноелементів, кожен із яких має самостійне лексичне значення. Для фахівця, який володіє основами давньогрецького словотвору, навіть невідомий термін часто є семантично прозорим. Наприклад, знаючи значення компонентів *ὑπέρ* (*hyper-*) – «надмірний», *γλυκύς* (*glyc-*) – «солодкий» та *αἷμα* (*-aemia*) – «кров», можна без труднощів установити зміст терміна *hyperglycaemia* – «підвищений рівень глюкози в крові» [1, т. 1, с. 452]. Аналогічно термін *osteoporosis* складається з грецьких компонентів *ὀστέον* (*osteon*) – «кістка», *πόρος* (*poros*) – «отвір» і суфікса *-osis* («ознака хвороби незапального характеру»), що відображає структурні зміни кісткової тканини, пористість кістки [4, т. 3, с. 93]. Семантична прозорість є однією з головних переваг грецької словотвірної системи. Вона дає змогу не лише утворювати нові терміни, а й полегшує їх розуміння, систематизацію та переклад.

Саме тому сучасна медична термінологія є результатом історичної взаємодії латинської та давньогрецької мов і має білінгвальний характер. Як зазначає Л. Звонська-Денисюк, «грецька мова поруч з латинською була і є головним джерелом утворення міжнародної суспільно-політичної, науково-технічної й особливо медичної термінології, клінічна номенклатура якої взагалі представлена в більшості словами грецького походження» [2]. Ці мови не дублюють одна одну й не перебувають у відношеннях конкуренції. Навпаки, кожна з них виконує власну функцію, сформовану в процесі багатовікового розвитку медичної науки.

Водночас у сучасній медичній лексиці нерідко трапляються терміни змішаного походження, у яких поєднуються латинські та грецькі компоненти. Такі одиниці є наслідком тривалого історичного розвитку медичної науки й відображають взаємодію двох класич-

них мов у межах єдиної терміносистеми. Саме ця особливість значною мірою ускладнює формування перекладацьких умінь майбутніх медичних працівників, адже для правильного тлумачення необхідно враховувати не лише сучасне значення терміна, а й походження кожного його структурного елемента.

Переклад медичних текстів є одним із найскладніших напрямів спеціалізованого перекладу, оскільки вимагає від майбутнього фахівця не лише високого рівня володіння мовами, а й ґрунтовних знань із медицини, термінознавства і словотворчих особливостей класичних мов. На відміну від загальнонавчальної лексики, медичний термін функціонує як носій чітко визначеного наукового поняття, тому навіть незначні відхилення під час перекладу можуть призвести до викривлення змісту спеціального тексту.

Продуктивне використання латинських і давньогрецьких словотвірних елементів упродовж століть сформувало медичну термінологію як високоорганізовану систему, у якій значення терміна здебільшого зумовлене семантикою його структурних компонентів. Саме тому більшість медичних найменувань характеризується високою мотивованістю та семантичною прозорістю [1], що істотно полегшує їх аналіз і переклад.

У сучасному перекладознавстві дедалі більшого значення набуває структурно-семантичний аналіз спеціальної лексики. Щодо медичної термінології він нерозривно пов'язаний з етимологічним аналізом, оскільки походження терміна визначає його словотвірну модель, закономірності поєднання терміно-елементів і принципи формування значення [3]. Саме тому визначення мовного походження терміна можна розглядати як один із ключових етапів його адекватної інтерпретації та перекладу [5]. Сучасні дослідження медичного перекладу свідчать, що точність відтворення спеціальної лексики значною мірою залежить від аналізу словотвірної структури терміна та його морфологічної декомпозиції [7].

Для багатьох сучасних медичних найменувань характерним є настільки високий ступінь інтернаціоналізації, що їхня первинна мовна основа вже не є очевидною. Якщо перекладач не розрізняє латинські та давньогрецькі

словотвірні моделі, виникає ризик неправильного тлумачення окремих компонентів слова. Наприклад, в анатомічній номенклатурі функціонує латинський іменник *ren* («нирка»), а в клінічній термінології використовуються його грецький еквівалент *nephr-*, що походить від давньогрецького *νεφρός* (*nephros*) і зустрічається в багатьох термінах: *nephritis*, *nephrologia*, *nephrectomia* тощо. Аналогічна ситуація спостерігається з дублетами *cor* – *card-*, *cutis* – *derm-*, *os* – *oste-*, *dens* – *odont-*, що репрезентують грецькі та латинські найменування одного й того самого поняття. Уміння розпізнавати латинсько-грецькі термінологічні дублети істотно полегшує переклад спеціалізованих текстів, сприяє правильному тлумаченню нових медичних термінів і знижує ризик семантичних помилок.

Знання основ давньогрецької мови допомагає також у розумінні семантики анатомічних термінів грецького походження. Так, термін *pancreas* «підшлункова залоза» складається з грецького префікса *πᾶν* (*pan-*) – «весь, цілий» та іменника *κρέας* (*kreas*) – «м'ясо». Етимологія цього терміна пов'язана з тим, що підшлункова залоза має м'яку, м'ясисту структуру. Знання таких етимологічних особливостей допомагають здобувачам вищої освіти в засвоєнні спеціальної медичної термінології.

Анатомічні терміни не завжди є абсолютно прозорими для перекладу. Анатомічний термін *arteria* походить від грецького *ἀρτηρία*, утвореного з основи іменника *ἀήρ* «повітря» й дієслова *τῆρέω* «вичікую, оберігаю, утримую». Це пояснюється тим, що після смерті кров переміщується переважно до венозного русла, унаслідок чого артерії залишаються порожніми. Під час анатомічного розтину артерія швидко розправляється, заповнюючись повітрям, що за часів античності створило помилкове уявлення про її стан у живому організмі. Значна кількість прикметників виникла на основі метафоричних перенесень, що відображають форму, розташування або функціональні особливості анатомічних структур. Наприклад, прикметник *deltoideus* походить від назви грецької літери Δ, δ (дельта) і вказує на трикутну форму м'яза; *sphenoidalis* утворений від грецького *σφήν* (*sphēn*) – «клин», а

*ethmoidalis* – від *ἔθμος* (*ēthmos*) – «решето». Навіть у межах анатомічної номенклатури простежується використання грецьких словотвірних елементів, що ще раз підтверджує історичну взаємодію двох класичних мов і важливість знання значення грецьких терміноелементів.

Однією з характерних особливостей сучасної медичної термінології є співіснування латинських і давньогрецьких найменувань, що позначають той самий анатомічний об'єкт або пов'язані з ним поняття. Наприклад, у терміні «під'язикова слинна залоза» використовується латинський прикметник *sublingualis* (від лат. суфікса *sub* – «під» та лат. іменника *lingua* – «язик»), тоді як у назві «під'язиковий нерв» уживається грецький прикметник *hypoglossus*, від *ὑπό* (*hupo*) – «під» та *γλῶσσα* (*glossa*) – «язик».

В анатомічній номенклатурі поряд із латинськими термінами функціонують найменування виключно давньогрецького походження, які не мають латинських відповідників. Їх можна розпізнати за низкою характерних мовних ознак, що збереглися після латинізації. Зокрема, на грецьке походження терміна можуть указувати закінчення *-on* (*ganglion*), а також використання диграфів *rh*, *th*, *ph*, *ch* (*thorax*, *phalanx*, *trachea*) або літери *y* замість латинської *i* (*pyramis*). Знання цих орфографічних особливостей має важливе значення для майбутніх медичних працівників і перекладачів, оскільки навіть незначна зміна написання може призвести до суттєвої зміни змісту терміна. Показовим є приклад слів *typhus* («тиф») і *tyrus* («тип, форма, характер перебігу захворювання»), які відрізняються лише однією літерою, проте позначають зовсім різні поняття. Подібні випадки підтверджують необхідність уважного ставлення до орфографії під час перекладу медичних текстів.

Етимологія окремих клінічних термінів безпосередньо відображає найхарактерніші морфологічні або клінічні ознаки захворювання. Так, назва «дифтерія» походить від давньогрецького *δίφθερα* *diphthera* («шкіра», «вичинена шкура»), оскільки характерний фібринозний наліт на слизовій оболонці ротоглотки своїм виглядом нагадує щільно прикріплений клапот шкіри. Аналогічно термін

«правець» (*tetanus*) бере початок від давньогрецького дієслова *τεταίνω* *tetaínō* – «натягувати, напружувати». Така назва пов'язана з одним із найхарактерніших проявів захворювання – опістотонусом, коли внаслідок генералізованого м'язового спазму тіло хворого вигинається дугою, нагадуючи натягнутий лук.

Наведені приклади свідчать, що правильне тлумачення медичних термінів неможливе без урахування їхнього етимологічного походження, орфографічних особливостей і словотвірної структури. Для майбутніх фахівців медичної сфери знання цих закономірностей є необхідною умовою адекватного розуміння спеціальної лексики й уникнення семантичних помилок.

Результати аналізу дають підстави стверджувати, що ефективність перекладу медичних текстів визначається не лише рівнем володіння іноземною мовою або медичною термінологією. Не менш важливою є здатність перекладача здійснювати етимологічний аналіз термінів, установлювати значення їхніх структурних компонентів і простежувати взаємозв'язки між латинською анатомічною номенклатурою та давньогрецькою клінічною термінологією. Професійна компетентність здобувачів вищої медичної освіти охоплює декілька взаємопов'язаних компонентів: знання основ латинської та давньогрецької мов; вміння визначати походження медичних термінів; володіння найуживанішими префіксами, коренями й суфіксами грецького та латинського походження; здатність здійснювати морфемний аналіз складних термінів; орієнтування в міжнародних анатомічних і клінічних номенклатурах; вміння співвідносити термін із відповідним медичним поняттям. Уважаємо, що розвиток саме цих навичок має стати одним із пріоритетних напрямів підготовки майбутніх перекладачів спеціалізованих текстів, а також здобувачів вищої медичної освіти, які працюватимуть із міжнародною фаховою літературою.

**Висновки.** Дослідження засвідчує, що ефективне формування навичок перекладу медичної термінології в здобувачів вищої освіти неможливе без системного опрацювання латинських і грецьких терміноелементів,

їх етимології та словотвірних моделей. Використання етимологічного й структурно-семантичного аналізу в освітньому процесі сприяє розвитку перекладацьких умінь, формуванню термінологічної компетентності та готовності майбутніх фахівців працювати з міжнародною медичною літературою. Знання походження терміна, його морфемної структури й функціонального призначення дає змогу правильно інтерпретувати навіть нові або маловідомі термінологічні одиниці, відсутні в сучасних словниках, а етимологічний аналіз доцільно розглядати як один із ключових етапів перекладу медичної термінології. Визначення мовного походження терміна, аналіз значення префіксів, коренів і суфіксів, установлення взаємозв'язків між латинськими й давньогрецькими терміноелементами забезпечують точніше розуміння змісту спеціальної лексики, сприяють правильному добору перекладацьких відповідників і мінімізують ризик семантичних помилок.

Отже, навчання перекладу медичної термінології доцільно розглядати як один із важливих компонентів професійної підготовки здобувачів вищої медичної освіти.

Перспективним напрямом подальших досліджень є розроблення й експериментальна перевірка сучасних методик формування термінологічної компетентності здобувачів вищої медичної освіти й майбутніх перекладачів медичних текстів як складника їхньої професійної підготовки.

**Інформація про використання штучного інтелекту.** Автори рукопису свідомо засвідчують, що у процесі проведення дослідження та підготовки цього рукопису не використовували жодних інструментів або сервісів генеративного штучного інтелекту для виконання будь-яких завдань. Усі етапи роботи – від концептуалізації до фінального редагування – виконані без залучення генеративного штучного інтелекту, виключно авторами.

#### Список використаних джерел

1. Заніздра Н. О. Проблема мотивованості наукового терміна. *Вісник КДПУ ім. М. В. Остроградського*. 2007. Вип. 2 (43). С. 91–102.
2. Звонська-Денисюк Л. *Давньогрецька мова : підручник для студентів відділень класичної філології та гуманітарних факультетів вищих закладів освіти*. Київ : Томіріс, 1997. 592 с.
3. Макаренко Ю., Ткаченко І. До проблеми перекладу медичних термінів в науковому англомовному медичному тексті. *Наукові записки Міжнародного гуманітарного університету*. 2014. Вип. 21. С. 268–271.
4. *Українсько-латинсько-англійський медичний енциклопедичний словник : у 4 т. / уклад. Л. І. Петрух, І. М. Головка*. Київ : Медицина, 2012–2016.
5. Abdullah G. M. A. Translating Medical Terminology. *British Journal of Applied Linguistics*. 2025. № 5(1). P. 60–70. <https://doi.org/10.32996/bjal.2025.5.1.7>.
6. Marečková E., Simon F., Červený L. Latin as the language of medical terminology: some remarks on its role and prospects. *Swiss Medical Weekly*. 2002. № 132 (41–42). P. 581–587. <https://doi.org/10.4414/smw.2002.10027>.
7. Melaschenko M., Bieliaieva O., Lysanets Y. Lexical borrowings from classical languages in the English and French medical terminologies: a comparative study. *Wiadomości Lekarskie*. 2018. № 71(5). P. 1080–1083.

#### References

1. Zanizdra, N. O. (2007) Problema motyvovanosti naukovoho termina [The problem of motivation of a scientific term]. *Visnyk KDPU im. M. V. Ostrohradskoho – Bulletin of the M. V. Ostrogradsky Kyiv Polytechnic University*, 2 (43), 91–102 [in Ukrainian].
2. Zvonska-Denysiuk, L. L. (1997). Davnohretska mova : pidruchnyk dlia studentiv viddilen klasychnoi filolohii ta humanitarnykh fakultetiv vyshchych zakladiv osvity [Ancient Greek language: a textbook for students of departments of classical philology and humanities faculties of higher educational institutions]. Kyiv : Tomiris, 592 [in Ukrainian].
3. Makarenko, Yu., Tkachenko, I. (2014). Do problemy perekladu medychnykh terminiv v naukovomu anhlomovnomu medychnomu teksti [On the problem of translating medical terms in scientific English-language medical texts]. *Naukovi zapysky Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu – Scientific notes of the International Humanitarian University*, 21, 268–271 [in Ukrainian].
4. Petrukh, L. I., & Holovko, I. M. (2012–2016). *Ukrainsko-latynsko-anhliiskyi medychnyi entsyklopedychnyi slovnyk [Ukrainian-Latin-English medical encyclopedic dictionary]*. (Vols. 1–4). Kyiv: Medytsyna [in Ukrainian].

5. Abdullah, G. M. A. Translating Medical Terminology. *British Journal of Applied Linguistics*. 2025. 5 (1). P. 60–70. <https://doi.org/10.32996/bjal.2025.5.1.7> [in English].
6. Marečková, E., Simon, F., Červený, L. Latin as the language of medical terminology: some remarks on its role and prospects. *Swiss Medical Weekly*. 2002. 132 (41–42). P. 581–587. <https://doi.org/10.4414/smw.2002.10027> [in English].
7. Melaschenko, M., Bieliaieva, O., Lysanets, Y. (2018). Lexical borrowings from classical languages in the English and French medical terminologies: a comparative study. *Wiadomości Lekarskie*. 71(5). P. 1080–1083 [in English].

Дата першого надходження статті до видання: 25.07.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 17.08.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 14.10.2026